

3D Hvozdečko 6. – 8. 6. 2014

Autor: Matěj a Lipo

Je horký páteční den, naprosto čistá modrá obloha nám dává najevo, že nám moc chládku o víkendu neposkytne. Mezitím, co ostatní míří na koupaliště a rybníky, se hrstka Ostnovců schází na autobusovém nádraží ve složení: Já(Matěj), Jenda, Pavel, Vojta, Tade a Štístko. Ano, doslova hrstka, naštěstí však mají v sobotu dorazit Lipo, Upír a Prokop. Zde se rozdělujeme na dvě skupinky, a to lidi, kteří pojedou autem a zbytek, co se sveze autobusem – kvůli nákupu pitné vody, uzenin a ovčích hlav.

My, co jsme jeli autem, jsme se ještě museli zastavit na benzínce, v klubovně pro nějaké jídlo, bodovací sešit a stolní hry. A samozřejmě ve zmíněném Globuse. Díky tomuto jsme dorazili do Hvozdečka později, než druhá autobusová skupinka. A o peklíčku s přehřívajícím autem sárajíc se do prudkého kopce se nebudeme raději zmiňovat.

Vypadá to, že nejsme jediní, co mají v plánu tento víkend stanovat v Hvozdečku – hned vedle nás stanuje starší pár hrající celý víkend karty s prvou agresivním, později však přítulným postarším psem. Vybalujeme si tedy a jdeme si zahrát fotbal, dokud je světlo a teplota je ideální.

Po nějaké té hodině dohráváme a dáváme si pauzu na jídlo a odpočinek. V tom se z ničehož nic zjeví Vojta ze tmy. Nikdo neví odkud, nikdo neví proč, ale je zde. Žádný přízrak – doufejme. A ihned zvedá morálku k vytvoření ohniště a zapálení ohně. Zde diskutujeme do doby, než zase zmizí ve tmě do neznáma.

Netrvá dlouho, než začneme uklízet a připravovat se ke spánku. My s Jendou hecujeme přenocovat v autě, což se nám nakonec vymstilo. Opravdu, pokud neumíte sklopit zadní sedačky, tak v tom autě nezkoušejte spát. Ostatní zalehávají do stanů a pomalu se usíná.

Ráno nás probouzí sluneční paprsky již od brzkých ranních hodin. Po snídani, během které se stále nedařilo probudit Pavla, se přesouváme na druhou stranu do stínů, kde hrajeme klasickou hru jméno, město, věc, osobnost apod., po které následují investice, kde se (opět) všichni dohodli na Pavla a rozdělili si ho jako Polsko. Ke konci hry však dochází Lipo, Upír a Prokop.

Ted' však předávám slovo Lipovi, zhosti se toho.

Ahoj! Ano, bylo to tak – poté, co nás Prokop provedl rápělím jsme dorazili ke skupince lidí ukrytých ve stínu. Ač je horko, tak pár lidí je nachlazených a uvítají meducínu, stejně tak Matěj, který má tradiční alergii, která ho přepadne jen na závěrečných výpravách. V lomu bylo horko k nevydržení, a tak jsme se rozhodli vyrazit na výlet. Z minulého Hvozdečka se nabízel osvěžující chlad jeskyní, ale zvítězila touha po novém – hradu Bouzov.

Cesta ubíhala celkem rychle, především díky vidině točené Kofoly, kterou jsme ihned po příchodu na Bouzov naplnili. Při rozhodování zda jít na věž, nebo hibernovat ve stínu si všichni vybrali druhou variantu. O hradní atmosféru jsme však úplně nepřišli, neboť před hradem probíhala nějaká historická akce a my si tak mohli vyzkoušet vrhání seker, střelbu z luku a Štístko nám bude navždy vyčítat, že jsme nedorazili dřív, aby se mohl zúčastnit tematického závodu.

Cestu zpět volíme lesem, sice je delší, ale zase nám rychleji ubíhá díky Tadeášově „strítku“ – chaotickém překopávání míče, který co 2 minuty musíme lovit ze křoví. V Javoříčku se zastavujeme k obědové pauze a pár odvážlivců si dává oslizlé langoše u občerstvení. Poslední úsek cesty nám Jenda vysvětluje sociální experiment spočívající v mávání na projíždějící auta. Kolik lidí nám zamává zpět? Všichni, jen někteří měli namále, aby nevyjeli z cesty.

Do tábořiště se vracíme okolo 6. Po rychlé večeři z mátoh zázračně povstanou fotbalisté, pravda už není tak horko a rovinka se jen nabízí ke hře. Vcelku vyrovnaný zápas bohužel končí úrazem. Jenda hrdinně vyrážel střely z brány, až na jednu, kterou odnesl jeho malíček.

Rychle vyhlašujeme celoroční bodování a zhodnocujeme proběhlý rok. Letos už v cenách není plynová maska a Štístko se tak musí spokojit se stanem. Za zmínku ještě stojí elektronická hra, kterou Prokop celý večer hrál a jejímž 4 opakujícím se tónům jsme s Jendou našťěstí unikli.

A jsem zpět, díky za sobotní zápis, Lipo!

Lipo: „Není zač.“

Poté, co Lipo s Jendou odjeli bojovat do nemocnice, jsme už nechali všeho a jen vysedávali nějakou tu hodinku u ohně. A jako předchozí den netrvalo dlouho, a zima nás zahnila do spacáků pod širák. (až na mě – druhý pokus v autě)

Ráno už bylo jen pouhé čekání na autobus krácený s Bangem a pojídání syrových těstovin s kečupem. Další ohavnosti, co se tam jedly zde nemohu uveřejnit. Po chvíli už lidi odchází na bus a my vyjíždíme směr Olomouc autem.

Máme tedy za sebou poslední akci tohoto roku, před námi už je pouze stavák a tábor. Uvidíme se tam?

Lipo: „Jasně!“